

अग्ने शर्धं मरुते सौभगाय तव युमान्युत्तमानि सन्तु ।

सं ज्ञास्पत्यः सुयममाकृणुष्व शत्रूयतामभितिष्ठा मरुतांसि ॥ १२ ॥

त्रिष्टुप् विश्ववारादृष्टा द्वितीयमरुत्वतीयपुरोरुक् मरुत्वन्तं वृषभमित्यस्याः [७. ३६.] स्थाने । हे अग्ने त्वं शर्धं उत्सहस्व बलमाविष्कुरु किमर्थं मरुते सौभगाय मरुत्सौभाग्यं लोकस्थितिः । उद्यहस्तव युमानि उत्तमानि उत्कृष्टानि सन्तु यु-
मं द्योततेर्यशो वान्नं वेति [निरु० ५. ५.] यास्कः हविर्लक्षणाभ्यान्नानि यशांसि वा
सन्तु । किं च ज्ञास्पत्यं ज्ञायापत्यमित्यर्थे ज्ञास्पत्यमिति निपातः ज्ञायापत्यं पत्नीय-
जमानवृषं सुयमं सुनियमं जितेन्द्रियमन्योन्याबद्धरागं समाकृणुष्व कुरु सुष्ठु यम्यते
सुयमम् ईषदुःसुधिति [पा० ३. ३. १२६.] खलप्रत्ययः । किं च शत्रूयतां शत्रुवमिह-
तां मरुतांसि तेजांसि अभितिष्ठ आक्रमस्व अभिभव ॥ १२ ॥

त्वाऽहि मन्द्रतममर्कशोऽर्कैर्ववृमहे मरुहि नः श्रोष्यग्ने ।

इन्द्रं न त्वा शवसा देवता वायुं पृणन्ति राधसा नृतमाः ॥ १३ ॥

त्रिष्टुब्भरद्वाजदृष्टा माहिन्द्रग्रहपुरोरुक् इन्द्रो नृवदित्यस्याः [७. ३१.] स्थाने ।
हे अग्ने वयं त्वां ववृमहे वृतवतः कीदृशं त्वां मन्द्रतममतिगम्भीरम् कैः अर्कशो-
कैः अर्कवत् शोचन्तेऽर्कशोका मन्त्रास्तैः अविप्लुतब्रह्मचर्यैर्यथोक्तमधीता मन्त्रा अ-
र्कवदीप्ताः स्युरिति भावः । हि यस्मात् नोऽस्माकं मरुहि मरुत् स्तोत्रं त्वं श्रोषि
शृणोषि विकरणव्यत्ययः । किं च नृतमाः मनुष्यश्रेष्ठाः देवता देवतां त्वा त्वां
राधसा हवीवृषेणान्नेन पृणन्ति पूरयन्ति देवताशब्दात्सुपो लुक् । कीदृशं त्वां श-
वसा बलेन इन्द्रं न इन्द्रमिव वायुमिव च स्थितम् न इवार्थे उभयोः सम्बध्यते
॥ १३ ॥

त्वेऽग्ने स्वाहुत प्रियासः सन्तु सूरयः ।

यत्तारो ये मधवानो जनानामूर्वान्दयन्त गोनाम् ॥ १४ ॥

हे बृहस्पति आदित्यग्रहपुरोरुचौ आद्या वसिष्ठदृष्टा अन्या प्रस्काण्वदृष्टा कदा
चन स्तरीरसि कदा चन प्रयुहसीत्यनयोः [८. २. ३.] स्थाने । सुष्ठु ह्रूयते स्वाहुतः